

aar, er saa iøjnefaldende stor, at 1918 kommer til at indtage en overvældende Særstilling. Hvis et Forslag om at skelne mellem almindelig Formueforøgelse og Krigsformueforøgelse kan finde en Form, som Skattemyndighederne kan godkende, kan man muligvis ved Hjælp deraf finde en Overenskomst, hvorved man rammer den Formue, man ønsker at ramme, meget føleligt og muligvis uden, at saadanne Formueerhvervelser som Helhed kommer ind under Merindtægtsskatten. Det Spørgsmaal, mener jeg, man maa kunne drøfte. Alene dette vil fjerne det grove Indgreb, som gør det foreliggende Lovforslag saa forskelligt fra tidligere. Jeg erkender imidlertid, at hvorledes man stiller sig, vil det blive meget svært at overvinde alle Vanskelighederne, og det er heller ikke let at overlade det til Administrationen alene. I det Tilfælde, hvor det drejer sig om en Forretningsmand eller om en Mand, der har afstaaet sin Forretning og købt en anden i samme Aar, bliver Vanskelighederne neppe store. Det var det Eksempel, det ærede Medlem fra Æbeltoft i Gaar nævnedes. Jeg forstaaer ikke rigtig, at der skulde blive Vanskeligheder i en saadan Situation. Derimod bliver Forholdet vanskeligere, hvis en Mand solgte i 1918 og ikke faar købt, før dette Indtægtsaar er forløbet. I et saadant Tilfælde kan man vel blive ramt helt op til de 50 pCt., der er omtalt, og hvis en saadan Mand agter at købe en ny Forretning eller Bedrift Aaret efter, er hans Købeevne i høj Grad blevet forringet i Sammenligning med de af hans Kolleger, der ikke har realiseret. Derimod forekommer det mig ikke, at det Eksempel, det ærede Medlem omtalte, virker overbevisende. Lad mig tage et Eksempel med Tal. Den Landmand eller forretningsdrivende, der har solgt en Ejendom til 40 000 Kr.'s Jordværdi og faaet 80 000 Kr. for den, har tjent 40 000 Kr. i Formueforøgelse, men køber samme Mand indenfor samme Indtægtsaar en ny Ejendom — og det var et saadant Eksempel, det ærede Medlem berørte, idet han sagde, at det kunde være en Mand, der ønskede en større Ejendom — og giver han 120 000 Kr. for en saadan Ejendom, der har en Ejendomsskyld af 60 000 Kr., hvilket er det samme Forhold som ved den først solgte Ejendom, har Manden ikke forøget sin Formue, han har snarere forringet den. Tænker vi os, at han har faaet 60 000 Kr. kontant — lad der have været en Prioritet i den første Ejendom paa 20 000 Kr. — aa kan han altsaa i den købte Ejendom dbetale de 60 000 Kr., hvorved han bliver

i Stand til at skjule sin hele Fortjeneste paa den første Ejendom, thi nu skal hans Formue beregnes efter Ejendomsskylden i den nye Ejendom, som er 60 000 Kr. Her bliver Formuen altsaa Nul, medens Manden tidligere vilde staa i Formueskat af 20 000 Kr. Denne Mand kommer ikke i Forlegenhed. Derimod kommer den Sælger, der realiserer i 1918 uden at faa købt igen i samme Aar, uheldigt af Sted, hvis hans Formueforøgelse skal komme ind under Merindkomtskatten.

Der er imidlertid ogsaa andre ved Salg konstaterede Formueforøgelser, som i de foregaaende Aar ikke er blevet beregnet til skattepligtig Indtægt, men som ifølge Forslaget om Indkomtskat af Formueforøgelse godtgjort ved Salg vil blive ramt. Jeg tænker her paa den Art Formueforøgelser, som navnlig Landbrugere har haft Lejlighed til at indkassere, hvor man tvunget af Omstændighederne har maattet realisere en Del af sin Besætning. Den Omstændighed, at man har solgt Heste til 3 000 à 4 000 Kr. — der siges i Øjeblikket helt op til 5 000 Kr. — eller Kvæg til omkring 1 000 Kr. — 800 à 1 200 Kr. — d. v. s. 2 til 4 Gange højere Priser end tidligere, ja endnu mere, kan utvivlsomt betydelige til en betydelig højere Beskatning. For de Kreaturers Vedkommende, som man beholder, skal man kun svare forøget Formueskat af den højere Værdi, Dyrene har det ene Aar efter det andet, og ved Realisation og dermed Forringelse af sin Besætning har man jo kunnet betragte den hele Indtægt som en Formueomlægning. Efter Lovforslaget vil denne blive skattepligtig, og dette vil være fuldt retfærdigt for den Del af Prisen paa de realiserede Dyr, der ligger over Standardprisen. Den øjeblikkelige Gevinst ved at realisere er imidlertid stor nok til, at man kan bære den betydelig forøgede Skat, som vilde følge af, at hele Salgsværdien for de Dyr, der maatte udgaa af Besætningen, skulde betragtes som skattepligtig Indtægt. Der er saaledes ikke Tvivl om, at den forøgede Skatteevne er til Stede, men om det vil være en absolut retfærdig Fremgangsmaade, erkender jeg, der kan tvistes om, og jeg erkender, man i Udvalget bør gøre disse Spørgsmaal til Genstand for indgaaende Drøftelse. Der kunde gøres den Indvending, at den højere Værdi paa det levende Driftsmateriel muligvis kun eksisterer paa Papiret, og at naar Krigen er omme og Muligheden for Tilførsel af Foderstoffer er til Stede, kan det blive lige saa dyrt at bringe Besætningen op til dens normale Antal,